

*Gồng mình bắt chước ông Bô
Đêm đêm rình rập nghe ma thì thâm
Vỗ vai, ma nói: "Ông lắm
Chuyện ma đâu có oái oăm hơn người."
Hồ Linh sau 4 tập Truyện Ma
Năm 2000*

Lời Nhà Xuất Bản

Từ hơn bốn năm qua, người ta đã bàn tán nhiều về những truyện ngắn nửa ma quái, nửa thơ mộng của nhà văn HỒ LINH đăng trên báo chí khắp nơi. Phần lớn những truyện đó trích trong tập truyện kinh dị tựa đề "MA CỔ". Dư luận đã tỏ ra mến mộ đặc biệt lối viết truyện ma lạ lùng và hấp dẫn của Hồ Linh. Ông đã tạo được một thế giới văn chương riêng cho mình. Ở đó, ngòi bút ông lôi cuốn độc giả vào cuộc sống nửa như ảo mộng nửa như có thật và bóng dáng ma quỷ ám ảnh tâm trí con người không dứt.

"THUNG LŨNG MA" mà bạn đọc đang cầm trên tay

là tác phẩm thứ hai viết về thế giới vô hình lẫn hiện thực, nhưng là tác phẩm thứ ba của cuộc đời văn nghiệp Hồ Linh. Mười một truyện ngắn trong tập này là mười một nét chấm phá tân kỳ trên bức họa văn chương Việt Nam đầy màu sắc. Bạn đọc sẽ tìm thấy ở Hồ Linh, một nhà văn hiếm hoi của Việt Nam hải ngoại sáng tác truyện ma mà như truyện có thật xảy ra trong đời sống thường nhật của mỗi chúng ta.

Cơ Sở Văn Hóa chúng tôi hân hạnh gửi đến quý bạn đọc khắp năm châu tập truyện ngắn "THUNG LŨNG MA" của nhà văn Hồ Linh, với niềm tin tưởng rằng tác phẩm này được mọi người Việt Nam yêu văn chương đón nhận nồng nhiệt hơn cả tập truyện Ma Cổ đã từng được dư luận khen ngợi khá nhiều suốt mấy năm qua.

CƠ SỞ VĂN HÓA ĐÔNG PHƯƠNG
(DONG PHUONG FOUNDATION)

June 1988

*Lời bạt cho lần tái bản
năm 2000*

Tác phẩm THUNG LŨNG MA đã hết trên thị trường từ rất lâu. Một số còn ở trong thư viện Hoa Kỳ một thời gian. Nhưng tới bây giờ, những cuốn này cũng chỉ thấy tên trong danh mục, sách thì đã mất cả.

Nhiều độc giả, thân hữu thương mến, khuyến khích chúng tôi tái bản. Nhưng kết vì sách tiếng Việt trên thị trường bán cũng không khá lắm, trừ một số tác giả danh tiếng, nên chúng tôi đành xin tạ lỗi cùng quý vị.

Năm nay, nhân chúng tôi muốn làm một chút gì để ghi dấu 15 năm cầm bút tại hải ngoại, nên cố gắng cho tái bản tác phẩm này cùng cuốn MA CỔ là tác

phẩm đầu tiên chúng tôi xuất bản tại San Jose, năm 1985.

Đây được coi như là một chút kỷ vật dành riêng cho các con, cho gia đình tôi và nhất là những độc giả thương mến và thường ủng hộ chúng tôi từ trước tới nay. Vì nếu không có quý vị thì chúng tôi chẳng có sức cũng như hứng khởi để có thể tiếp tục sáng tác tới gần hai mươi tác phẩm và còn hy vọng tiếp tục mãi về sau này

Mong rằng những tác phẩm này được nằm mãi trong tủ sách gia đình của quý độc giả kính mến.

Mùa Hạ năm 2000

Hồ Linh

Phù Thủy Bán Ma

Thế là cuối cùng Ma Cỏ đã thực sự xuất hiện tại Thung Lũng Hoa Vàng.

Trước đó, tuần báo Đông Phương đã thông báo với bà con đồng hương ở đây về ngày giờ nó ra đời... Tiếc rằng ngày giờ này không phải là đúng sáu giờ của một ngày thứ sáu, mồng sáu trong tháng để nó có đủ ba con 6 tức 666, một dấu hiệu của ma quỷ!

Buổi văn nghệ chào mừng ngày ra đời của Ma Cỏ thực vui nhộn, thật thân tình, bao dung và cởi mở. Các quan khách, thân hữu đã đón tiếp nó như một đứa con, một đứa cháu yêu dấu, nhưng bất bình thường! Tiếng nhạc đệm cuối cùng chấm dứt, những tiếng chân khua động của khách khứa xa dần, xa dần...Quán trở nên

HỒ LINH

vắng lặng một cách dị thường. Trời đã tối từ lúc nào không hay. Một thân hữu cuối cùng ra về bằng cửa sau, đã khẽ nói với tôi:

- Ông hại người ta rồi nhé...Từ nay ai còn dám đi mua giấy ở chợ cũ nữa...Không có tiền mua giấy mới, chỉ còn nước đi chân đất!

Tôi cười trừ...rồi ngăn người ra. Đến lúc tỉnh trí lại thì người bạn đã biến vào trời đêm. Ngoài bãi đậu xe chỉ còn ánh điện vàng vọt vương đầy...

Tôi quay trở lại quán, phụ với chị em Thanh Thủy dọn dẹp vì chương trình văn nghệ cuối tuần ở đây cũng sắp đến giờ khai mạc. Nhìn từng dãy bàn trống, cái ồn ào đã lui đi để một khoảng trống thình lạng bệch bênh, buồn vô cùng. Vừa cúi xuống nhận mấy mảnh giấy lau tay, những chiếc xiên, muỗm vương vãi dưới đất, tôi vừa suy nghĩ về lời nói của bạn. Lời nói nửa như đùa, nửa như thực làm tôi bỗng băn khoăn. Tôi biết, thường mỗi lời nói của bạn đều khiến cho người nghe phải suy nghĩ. Thế ra, mình đã từng oán trách những con ma đối hành hạ người tỵ nạn, bây giờ chính mình lại dùng câu chuyện, lời văn để hành hạ nỗi cực khổ của kẻ khác...của chính độc giả thương mến của mình mới đau chứ, những người đã không ngần ngại bỏ tiền bạc ra giúp mình, lại bị chính mình chơi xấu. Hóa cho nên mình cũng là một thứ ma cỏ rồi còn gì!!!

Mình là ma ư? Biết đâu đấy! Nhiều con ma, nhất là loại ma cà-rông, chính nó không biết nó là ma mà...ban ngày thì sinh hoạt như người thường, cũng đi làm ăn, kiếm "job", nhất là lại có tài tán đào, chài kếp hơn người thường rất nhiều. Nhưng về đêm, tới một giờ linh nào đó, nó trở thành ma, và làm những hành động của loài ma cỏ! Còn tôi...

Tôi vội đứng lên, trước mặt kia, có một tấm gương

THUNG LŨNG MA

lớn treo sẵn trên tường, trong bóng đêm mờ mờ của ngọn đèn xanh lét từ phía sân khấu hắt qua, tôi ngáp ngừng xê dịch tấm thân mệt mỏi tới bên gương, lăm lăm nhìn bóng mình: Chao ôi, may quá, trong gương vẫn hiển hiện cái đầu bù, khuôn mặt hốc hác của cái thằng tôi...Nhưng không sao, miễn là còn có bóng hình trong gương là may. Hú vía, tôi không phải là ma, hay ít ra là chưa biến thành ma là hạnh phúc rồi. Vì nếu tôi là ma, tôi đã chẳng có bóng hình hiển hiện trong gương kia!

Trời về đêm, khí lạnh dâng tràn khắp nơi. Chào chị em cô chủ quán, gia đình tôi, vợ chồng con cái lui thủi dắt nhau ra về. Ma Cỏ bán được không nhiều, vì khách đâu có bao nhiêu, không trên một trăm người. Tuy nhiên, số tiền thu được hơn giá của những con Ma Cỏ đã được bán đi, vì nhiều thân hữu đã trả quá cái giá của chúng. Ông anh ruột đã mua một con một trăm đô-la xanh!

Không có gì quạnh quẽ bằng khi trở về nhà sau một buổi tiệc vui, quá vui. Vợ chồng con cái chúng tôi vào căn động của Ma Cỏ, cái động được Quỳnh Giao đặt tên từ ngày Ma Cỏ được thai nghén, tối nay sao mà vắng lặng làm vậy. Tôi nghe thấy cả tiếng bước nhẹ trên thềm của thằng con út ra đứng đón chúng tôi bên cửa. Nó cũng làm thình lộn. Đồ đạc dọn từ buổi ra mắt quăng bữa khắp nhà.

Cháu gái lớn ở nhà trông em khẽ hỏi:

- Xong rồi hả bố?

- Ủ.

- Bố có quay được video không?

- Có chứ. Bố cũng đang định thử coi lại xem sao...Chắc cũng chẳng đẹp gì, vì anh mày mới tập quay lần đầu.

HỒ LINH

Cả gia đình tôi ngồi quây quần trước TV. Thằng con trai lớn điều khiển máy...Những tiếng động u u vang lên rồi hình ảnh nhập nhòa hiện ra. Những rằn tối, sáng làm nhức mắt. Cuối cùng, hình ảnh ở quán Ngàn Phương cách đây mấy giờ đã hiện ra. Hình ảnh, âm thanh đều rõ, nhưng có còn hơn không.

Những khuôn mặt thân quen đều đầy đủ, không thiếu một ai.

- Kia có bà phù thủy...Ai thế?

Đứa con gái lớn hỏi. Nhà tôi cười, hỏi lại:

- Con không nhận ra bà ta sao?

Bà phù thủy, với bộ đồ đen, chiếc mũ cũng đen, chóp nhọn và cao vút, có những chiếc tua vắt vẻo, lượn qua lượn lại trước mặt. Một lúc khá lâu, các con tôi đều reo lên:

- A, biết rồi...cô Quỳnh Giao...Ha ha, đẹp dữ!

Ánh sáng của cuốn băng cũng lại không đều, lúc bật đèn pha lên thì sáng lóa, đôi khi không có thì cảnh vật lại mờ đi như chìm trong sương khói. Thỉnh thoảng vài khuôn mặt không quen hiện ra, nhà tôi lại hỏi:

- Ai kia? Cô nào ngồi bên chị Trọng đẹp vậy?

- Cô Vân, bạn chị Trọng và Quỳnh Giao...cũng có "job" giống như anh Tòng, Loan Officer.

Một chốc sau:

- Ai ngồi đầu bàn, phía ngoài, có bộ ria mép đó?

- Ông chủ tiệm may Thái's Tailor...

- Ai ngồi bên Bác sĩ Phương Thúy?

- À, anh Trung.

Ánh đèn pha lại tắt, hình ảnh trở nên tối hẳn. Nhưng âm thanh vẫn ồn ào, người qua lại nhộn nhịp. Chị Trọng và Quỳnh Giao có mặt khắp nơi, từng bàn, từng bàn để bán Ma. Bà phù thủy đi bán Ma trong ngày lễ Các Linh Hồn (2) thì hợp cảnh vô cùng. Bóng áo đen của

THUNG LŨNG MA

nàng thoăn thoắt, chốc chốc này, lát chốc khác...tiền bạc trên tay cả xấp. Mấy đứa con tôi ngồi xem xít xa, khoái trá:

- Mai bố cho một châu Pizza đi bố.

Tôi đáp ứng liền:

- Ừ...được.

Bỗng nhà tôi lên tiếng, giật giọng:

- Kia anh, ai kia?

- Ai?

- Người mặc bộ áo phù thủy vừa đi ngang qua chỗ ông Nai.

- Thì Quỳnh Giao chứ ai, duy chỉ còn một phù thủy là Quỳnh Giao còn lảng vảng ở đây sau đêm Halloween mà thôi...

Tôi nói giỡn cho vui vì thực sự lúc tôi nhìn lên thì cũng chỉ thấy có hình ảnh của Quỳnh Giao đang cúi xuống thối tiền ở gần bàn vợ chồng tôi.

Nhà tôi cãi:

- Không, rõ ràng thấy một cô nữa...Chắc cô nào mới tới mà mình không hay.

- Đâu?

- Vừa thoáng đây mà.

Ánh đèn lại bật sáng vì Phương Thúy đã kên giới thiệu Lệ Thủy hát...

Máy video lại lượn đi một vòng...hai đứa tôi cố tìm kiếm cô phù thủy thứ hai, nhưng đâu có thấy ai...vì làm gì có đến hai Quỳnh Giao?

Cuối cùng, buổi giới thiệu Ma Cỏ chấm dứt bằng mấy lời cảm tạ của tôi. Tiếng tôi nói nghe sao lạ hoắc! Chính mình không nhận ra tiếng mình mới kỳ chứ!

Cuốn băng đầu không tệ như lúc đầu tôi tưởng. Nhưng vì để tại một vị trí cố định, nên nhiều khi trên màn ảnh chỉ thấy một cái đầu to tướng của một vị khách

ngồi trước ống kính.

Mấy bố con lại ngả thịt heo quay của Võ Sư Bảo Truyền tặng để đãi khách, nhưng còn dư khá nhiều, ra ăn tiếp, thực sự không phải là ăn tiếp...vì trong lúc tiếp khách, vợ chồng tôi chưa ăn gì cả, nên bụng hiện đang đói meo.

Mười giờ, các con tôi lên lầu đi ngủ. Hai vợ chồng còn ngồi lại, lúc này mới cảm thấy mệt dữ.

Tôi uống ly cà phê đen thường lệ. Nhà tôi ngồi bên yên lặng. Ngọn đèn nhỏ trong hồ cá chỉ đủ soi mờ mờ căn phòng "family room" rộng rãi.

Bỗng nhà tôi nói:

- Anh này, lúc này rõ ràng em thấy cô phù thủy thứ hai đi từ trên sân khấu xuống đi ngang qua bàn ông nội chúng nó ngồi.

Tôi cười:

- Chắc là cô Quỳnh Giao chứ ai.

- Không. Lúc đó Quỳnh Giao đang ở bàn các ông báo Trống Đồng.

- Thế ai? Người như thế nào?

- Tối quá không nhìn rõ. Với lại cái mũ đen rộng vành che cả mặt thì làm sao thấy được.

Tôi thở dài, cười chán nản:

- Cãi nhau làm gì nữa. Quay lại mà xem.

Nói xong, tôi đứng lên "rewind" cuốn băng, rồi cho chiếu lại từ đầu.

Tôi lơ đãng hỏi:

- Em thấy ở khúc nào?

- Lúc Diễm Châu vừa hát xong. Đúng Diễm Châu có dặn dừng pha đèn nên thằng con mình mới tắt đi.

Tôi kiên nhẫn ngồi xem những hình ảnh qua lại trên màn TV.

Cuối cùng, tiếng hát của "Dân ca chi bảo" cũng

đến...Bài Ngâm Ngùi được lồng với bài... "Em Pleiku...má đỏ môi hồng..." vang lên, dịu dặt, dễ thương...Giọng ca của Diễm Châu thực nổi...trong vùng ánh sáng mờ ảo. Hai đứa tôi hồi hộp theo dõi mọi người trên khung kính TV...những nụ cười, những ánh mắt vui...những miếng ăn thật tình...và cuối cùng chẳng thấy cô phù thủy thứ hai của nhà tôi đâu...làm nhà tôi hơi bức mình, giọng cấm cản:

- Thì ra mắt mình đã kém đến thế ư? Rõ ràng mình thấy cô ta đi qua chỗ tấm gương kia mà...!

Nhà tôi mệt mỏi, bỏ đi ngủ trước. Tôi còn một ít việc nữa phải làm xong, vì mấy bữa nay lo tổ chức buổi văn nghệ nên việc làm hàng ngày bỏ bê dè dặt.

Một ly "rượu lễ" để lấy sức. Một ông bạn thân mới cho hai chai rượu này, thứ rượu mà chỉ có quý cha khi dâng lễ Mi-sa mới được dùng. Nhưng có nó là tôi cứ tự "làm lễ" lia lia...bất kể chủ nhật hay ngày thường, buổi sớm hay chiều hôm. Mùi rượu thơm, vị ngọt lịm từ đầu môi, chót lưỡi...18 độ nồng rưng rức.

Buổi ra mắt sách chiều nay kể như thành công mỹ mãn. Đó là nhờ những người đẹp như Thanh Thủy, Tuyết Minh, Lệ Thủy, Diễm Châu, Phương Thúy...Giàu sang đến nơi lại phải nhờ tới tay của chị Trọng, phù thủy Quỳnh Giao...

Tôi muốn xem lại cuốn băng một lần nữa, nghe lại những bản nhạc mà người đã hát cho ta...chẳng mấy khi...đúng chẳng mấy khi mà được cả bốn năm giọng ca vàng hát tặng mình...

Cuốn băng được chiếu lại...ồn ào...cười nói...hát ca...và kìa, đã tới chỗ Diễm Châu hát ca khúc Ngâm Ngùi...

- Rõ trông gà hóa quóc, một phù thủy thành hai.

Tôi vừa nhấp rượu vừa lẩm bẩm một mình. Và kìa,

Diễm Châu vừa ca dứt, đang bước xuống khỏi sân khấu, thì bỗng nhiên, tôi giật mình vì vừa thấy một bà phù thủy, trang phục giống hệt Quỳnh Giao đi theo sau nàng. Tôi liếc nhanh sang chỗ Quỳnh Giao, cô đang cúi xuống thối tiền cho mấy người mua sách. Lạ quá, bà phù thủy kia, nón rộng vành đang len lỏi đi giữa hai dãy bàn, ngang qua chỗ ông nội các cháu ngồi, qua tấm gương mà nhà tôi nhắc tới lúc nãy. Tôi bất chợt nhìn vào tấm gương tương đối sáng rõ dưới ánh đèn vàng nhạt, trong đó, hình ảnh của một số quan khách đang linh động...nhưng lại không hề thấy hình ảnh của người phù thủy lúc nàng đi ngang qua trước gương.

Tôi lạnh người...Phút chốc, bóng nàng ra khỏi vùng thu hình, đèn pha cũng vừa bật sáng, và mọi người vẫn cười nói vui vẻ, ồn ào...chẳng ai để ý đến một nàng phù thủy thứ hai vừa xuất hiện bên mình.

Tôi hồi hộp "rewind" cuộn băng, cho chiếu lại một lần nữa...khúc phim quan trọng trọng. Nhưng lạ thực, lần này lại chỉ thấy Diễm Châu bước xuống một mình!

Căn phòng trở nên lạnh lẽo vô cùng. Tôi phát run lên vì ghê sợ.

Một mối hoang mang chợt đến. Người đi qua trước gương là Quỳnh Giao hay người đang thối tiền ở gần bàn mấy bạn báo Trọng Đồng là Quỳnh Giao...vì tôi bỗng tin rằng một trong hai nàng chính là Ma Cỏ. Và có thể, lúc nào đó, nàng ta cũng đã từng cùng Quỳnh Giao bán sách giúp tôi...ở đâu đó...mà nào ai hay biết! Ôi tấm thịnh tình âm dương ngàn đời làm sao quên!

Tôi cúi đầu mà nước mắt rưng rưng.

Chiếc Cà Vạt

- Allô, ông Linh hả?

Tôi nhận ra tiếng của Mạnh. Gớm, hôm nay cu cậu ăn nói chững chạc thế... Chả bù mọi khi, mỗi lần nhắc ống điện thoại lên là một điều này Ma Cỏ, hai điều này ma cô...là những tên thân tình mà bạn hữu thường dùng để gọi đùa tôi.

Tôi cũng lấy giọng nghiêm chỉnh để trả lời:

- Dạ, tôi nghe đây.

Bên kia, Mạnh chậm rãi, nói:

- Này, ông cụ mất rồi...

Có lẽ đây là một tin mừng chẳng?

Ba của Mạnh bị hôn mê đã hơn năm tháng nay. Bạn bè ai cũng ái ngại cho gia đình hắn. Ông cụ sống dở, chết dở làm cho con cái mệt vô cùng. Trong những